

BSO

BILKENT SENFONİ
ORKESTRASI

PAUL GOODWIN
ŞEF CONDUCTOR

**KLASİK
TATLAR
CLASSICAL
TASTES**

PABLO FERRANDEZ
VİYOLONSEL VİYOLONCELLO

**KONZERTMEISTER
IRINA NIKOTINA**

24 Kasım November 2018
Cumartesi Saturday, 20.00
Bilkent Konser Salonu | Concert Hall

Değerli Dinleyicilerimiz,

Gittikçe artan sayılarla yeni dinleyicilerimizin aramıza katılmasından mutluluk ve gurur duyuyoruz. İzleyicilerimizin beğenilerini içten alkışlarıyla sergilemeleri, bizler için paha biçilmez bir destek.

Konserlerimizde ses ve görüntü kaydı yapılmaktadır. Seslendirilen eserlerin bazıları birkaç bölümden oluşmaktadır. Eserin tümü bittikten sonra alkışlamanız bizlere kolaylık sağlayacaktır. Aynı nedenle konser esnasında cep telefonlarınızı tamamen kapatmanızı ve flaşla fotoğraf çekmemenizi rica ederiz.

Dear Listeners,

We are happy and proud to perform to a growing audience. The applause we receive from the audience is an invaluable expression of appreciation.

All our concerts are audio-visually recorded. Some of the works performed by the artists are composed of several parts. It would be highly convenient, if the listeners hold their applause until the end of the work. For the same reason, we kindly ask our listeners to turn off their cell phones and not to take any photographs with flash during the concert.

Program

W.A. Mozart

Serenade No.9, KV.320, Re majör | D major

1. Adagio maestoso-Allegro con spirit
5. Andantino
7. Presto

J. Haydn

Viyolonsel Konçertosu No.1, Do majör, Hob.VIIb/1
Concerto for Violoncello No.1 in C major, Hob.VIIb/1

1. Moderato
2. Adagio
3. Allegro molto

ara interval

A. Dvorak

Senfoni No.5, Fa majör, Op.76
Symphony No.5 in F major, Op.76

1. Allegro ma non troppo
2. Andante con moto, quasi listesso tempo
3. Allegro scherzando
4. Finale: Allegro molto

Zorunlu durumlarda program değişikliği yapılabilir.

Programs may be subject to changes due to reasons beyond our control.

Paul Goodwin şef conductor

Paul Goodwin, yaratıcı ve dinamik programlarıyla ve dönem tarzını geleneksel orkestra dünyasıyla birleştirmesiyle tanınıyor. Şef, ana repertuarın taze, heyecan verici ve özgün anlatımlarını sunmanın yanı sıra, tarihsel yorumlarıyla da övgü topluyor. Goodwin'in geniş

repertuarı, on dördüncü yüzyıldan günümüze kadar uzanıyor.

Paul Goodwin, Carmel Bach Festivalinin sanat direktörü ve şefi olmasının yanı sıra Capella Aquileia'nın birinci konuk şefi. Şef, dünya çapında Philadelphia Orkestrası, San Francisco Senfoni, BBC Filarmoni, Hallé Orkestrası, City of Birmingham Senfoni, İskoç Ulusal Kraliyet Orkestrası, Berlin Konzerthaus, Minnesota Orkestrası, Washington Ulusal Senfoni, Utah Senfoni, New World Senfoni, Seattle Senfoni, St. Paul Oda Orkestrası, Toronto Senfoni, Rotterdam, Auckland, Helsinki ve Royal Stockholm Filarmoni Orkestralarıyla, Münih, Frankfurt, Hannover ve Leipzig Radyo Orkestralarını yönetti. Opera sahnesinde Komische Oper Berlin'de Gluck'ün *Iphigenie en Tauride*, Teatro Real Madrid'de Britten'in *Rape of Lucretia*, İskoçya ve Avustralya Operalarında Handel'in *Orlando*, Galler Ulusal Operasında Handel'in *Jephtha* ve Staatstheater Karlsruhe'de Handel'in *Riccardo Primo* yapıtlarını yönetti.

Paul Goodwin, on bir yıl Academy of Ancient Music'in yardımcı şefi olarak görev yaptı. Bu grupla pek çok turneye çıktı, Shutz'un koro müziklerinin, Mozart'ın "Zaide" yapıtının kayıtlarını yaptı, John Tavener'in müziklerini içeren iki albüm çıkardı. Bu CD'lerden üçü, Amerika'da Grammy ve İngiltere'de Gramophone ödüllerine aday gösterildi. Şef, İngiliz Oda Orkestrasında baş konuk şef olarak çalıştığı sürede, Kiri Te Kanawa, Joshua Bell, Maria João Pires, Mstislav Rostropovich ve Magdalena Kozena gibi sanatçılarla ortak çalışmalar gerçekleştirdi. Strauss ve Hartmann CD'lerinin yanı sıra, Handel'in *Riccardo Primo* ve *Athalia* yapıtlarının kaydını yapan sanatçı, Harmonia Mundi etiketiyle çıkan Elgar'ın *Nursery Suite* CD'siyle büyük beğeni topladı. Goodwin, Münih Rundfunkorchester'le kaydettiği iki albümden birinde Prokofiev'in *Peter ve Kurt* yapıtını, diğesinde ise kemancı Charlie Siem ile *Under the Stars*'ı yönetti.

Eđitim projelerine büyük önem veren Goodwin, İspanya ve Hollanda'da Ulusal Gençlik Orkestraları, Junge Deutsche Filarmoni, Giovanile Italiana Orkestrası, Lahey'deki Kraliyet Konservatuvarı, Londra'da Royal College ve Kraliyet Müzik Akademisiyle birlikte çalışmalar yaptı. Uzun süre Brüksel'de Kralie Elisabeth Yarışmasında konuk şef olarak yer aldı. 2007'de, George Frideric Handel yapıtlarının performanslarına yaptığı stn katkılardan dolayı, Halle (Saale) Kenti Handel Onur dlne değer grld.

Paul Goodwin is well known for his creative and dynamic programming and incorporating period style within the traditional orchestral world. He has achieved acclaim for delivering fresh, exciting and original accounts of mainstream repertoire, as well as his historically informed interpretations. His extensive repertoire spans from the fourteenth century to the present day.

Paul Goodwin is Artistic Director and Conductor of the Carmel Bach Festival and Principal Guest Conductor of Cappella Aquileia. He has conducted orchestras throughout the world, including the Philadelphia Orchestra, San Francisco Symphony Orchestra, BBC Philharmonic Orchestra, Hall Orchestra, City of Birmingham Symphony Orchestra, Royal Scottish National Orchestra, Konzerthaus Orchester Berlin, Minnesota Orchestra, National Symphony Orchestra Washington, Utah Symphony, New World Symphony Orchestra, Seattle Symphony Orchestra, St. Paul Chamber Orchestra, Toronto Symphony Orchestra, the Rotterdam, Auckland, Helsinki and Royal Stockholm Philharmonics and radio orchestras in Munich, Frankfurt, Hannover and Leipzig. In opera, Paul's successes have included Gluck's *Iphigenie en Tauride* at the Komische Oper Berlin, Britten's *Rape of Lucretia* at the Teatro Real Madrid, Handel's *Orlando* at Scottish Opera and Opera Australia, Handel's *Jephtha* at Welsh National Opera and Handel's *Riccardo Primo* at the Staatstheater Karlsruhe.

For eleven years, Paul was the Associate Conductor of the Academy of Ancient Music, with whom he toured extensively and made recordings of Schutz's choral music, Mozart's singspiel "Zaide" and two discs of music by John Tavener, commissioned for the AAM. Three of these CDs were nominated for Grammy (USA) and Gramophone (UK) awards. He was Principal Guest Conductor of the English Chamber Orchestra for six years, collaborating with artists such as Kiri Te Kanawa, Joshua Bell, Maria João Pires,

Mstislav Rostropovich and Magdalena Kozena. Elsewhere, he has recorded CDs of Strauss, Hartmann, Handel's *Riccardo Primo* and *Athalia*, and a highly acclaimed CD of Elgar's *Nursery Suite* for Harmonia Mundi. With the Münchner Rundfunkorchester he has recorded two CDs for Sony: one that includes Prokofiev's *Peter and the Wolf* and the other, *Under the Stars*, in collaboration with violinist Charlie Siem.

Paul's dedication to educational projects has led him to work with the National Youth Orchestras in Spain and Holland, the Junge Deutsche Philharmonie, the Orchestra Giovanile Italiana, as well as the Royal Conservatoire in The Hague and the orchestras of the Royal College and Royal Academy of Music, London. For many years, he was a regular visiting conductor for the Queen Elisabeth Competition in Brussels. In 2007, Paul Goodwin was awarded the Handel Honorary Prize of the City of Halle (Saale) in recognition of his extraordinary services to performances of works by George Frideric Handel.

Pablo Ferrández viyolonsel violoncello

15. Uluslararası Tchaikovsky Yarışmasında ve 5. Paulo Uluslararası Viyolonsel Yarışmasında ödül kazanan, ICMA 2016'da "Yılın Genç Sanatçısı" seçilen Pablo Ferrández, dikkate değer bir müzisyen olarak adını duyurmaya devam ediyor. Sanatçı,

duygusal yoğunluğu ve sahnedeki duruşuyla, tüm dünyada dinleyicileri kendine hayran bırakıyor.

Özgün tarzıyla beğeni kazanan ve eleştirmenlerden "en iyi çello sanatçılarından biri" (Rémy Louis, Diapason Magazine) olarak övgü toplayan 26 yaşındaki Pablo Ferrández, parlak kariyerini dünya çapında ünlü sanatçılar ve önde gelen orkestralarla yaptığı çalışmalarla sürdürüyor.

Sanatçı yakın zamanda, Madrid ve Oxford'da Anne-Sophie Mutter ile Brahms'ın İkili Konçerto'sunu seslendirdi, Orpheum Vakfı Programı kapsamında C. Eschenbach yönetimindeki Bamberg Senfoniyle sahneye çıktı, Londra Filarmoni, İsrail Filarmoni, Viyana Senfoni, Berlin Konzerthaus, Berlin Rundfunk Senfoni, Maggio Musicale Fiorentino, St. Petersburg Filarmoni, Royal Liverpool Filarmoni, BBC Filarmoni, RAI Ulusal Senfoni, KBS Senfoni, WASO, İspanya Ulusal Senfoni, Barcelona Senfoni, Kremerata

Baltica Orkestraları ile konserler verdi; Verbier, Dresden, Folle Journée, Granada, Grant Park, Rostropovich, Rheingau, JCMF ve Trans-Siberian gibi ünlü festivallere katıldı.

Ferrández'in düzenli olarak birlikte sahneye çıktığı şefler arasında Christoph Eschenbach, Zubin Mehta, Valery Gergiev, Yuri Temirkanov, Vladimir Jurowski, Thomas Sondegard, Vassily Petrenko, Gabor Takacs, David Afkham, Robert Trevino, Alpesh Chauhan, Joshua Weilerstein, Andris Poga, Juanjo Mena, Carlos Miguel Prieto, Rossen Milanov ve Aziz Shokhakov yer alıyor.

Aynı zamanda resital ve oda müziği sanatçısı olan Pablo Ferrández, Musikverein, Wigmore Salonu, Boulez Saal, Dortmund Konzerthaus, Moskova Filarmoni ve Bologna Operasında, Vadim Repin, Nikolay Lugansky, Maxim Rysanov, Beatrice Rana, Denis Kozhukhin, Ray Chen, Alice Sarah Ott, Elena Bashkurova, Michael Barenboim ve Gerard Caussé gibi sanatçılarla sahneye çıkacak. Sanatçı daha önce de Martha Argerich, Gidon Kremer, Joshua Bell ve Yuja Wang ile ortak çalışmalara imza attı. Pablo Ferrández, Dvorak ve Schumann'ın konçertolarının yer aldığı ilk CD'sini Radoslaw Szulc yönetimindeki Stuttgart Filarmoni Orkestrasıyla kaydetti.

1991'de, Madrid'de müzisyen bir ailede doğan Ferrández, 13 yaşında Escuela Superior de Música Reina Sofía'da Natalia Shakhovskaya ile çalışmaya başladı. Çalışmalarını Kronberg Akademide Frans Helmerson ile tamamladı. Sanatçı, Nippon Müzik Vakfının katkılarıyla, bir Stradivarius "Lord Aylesford" (1696) çello çalıyor.

Prizewinner at the 15th International Tchaikovsky Competition, 5th Paulo International Cello Competition and ICMA 2016 "Young Artist of the Year", Pablo Ferrández announces himself as a musician of stature. His emotional intensity and personality on stage have wowed audiences around the globe.

Praised for his authenticity and hailed by the critics as "one of the top cellists" (Rémy Louis, *Diapason Magazine*), the 26-year-old Pablo Ferrández continues building a brilliant career through collaborations with internationally renowned artists and the world's leading orchestras.

Recent highlights include the performances of Brahms' Double Concerto alongside Anne-Sophie Mutter in Madrid and Oxford, the debut with the Bamberg Symphony under C. Eschenbach within the *Orpheum Foundation Program*,

and appearances with London Philharmonic, Israel Philharmonic, Vienna Symphony, Konzerthaus Berlin, Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin, Maggio Musicale Fiorentino, St. Petersburg Philharmonic, Royal Liverpool Philharmonic, BBC Philharmonic, Orchestra Sinfonica Nazionale RAI, KBS Symphony, WASO, Spanish National Symphony, Barcelona Symphony, Kremerata Baltica, and at renowned festivals, such as Verbier, Dresden, Folle Journée, Granada, Grant Park, Rostropovich, Rheingau, JCMF and the Trans-Siberian Arts Festival.

Ferrández regularly performs under the batons of Christoph Eschenbach, Zubin Mehta, Valery Gergiev, Yuri Temirkanov, Vladimir Jurowski, Thomas Sondegard, Vassily Petrenko, Gabor Takacs, David Afkham, Robert Trevino, Alpesh Chauhan, Joshua Weilerstein, Andris Poga, Juanjo Mena, Carlos Miguel Prieto, Rossen Milanov and Aziz Shokhakov, among others.

As a recitalist and chamber musician, he will perform at the Musikverein, Wigmore Hall, Boulez Saal, Dortmund Konzerthaus, Moscow Philharmonic and Bologna Opera, collaborating with such artists as Vadim Repin, Nikolay Lugansky, Maxim Rysanov, Beatrice Rana, Denis Kozhukhin, Ray Chen, Alice Sarah Ott, Elena Bashkirova, Michael Barenboim and Gerard Caussé. He has also recently performed with Martha Argerich, Gidon Kremer, Joshua Bell and Yuja Wang, among others. Pablo Ferrández recorded his first CD, featuring Dvorak and Schumann's cello concertos, with the Stuttgart Philharmonic Orchestra conducted by Radoslaw Szulc.

Born in Madrid in 1991, in a family of musicians, Pablo Ferrández joined the prestigious Escuela Superior de Música Reina Sofía when he was 13 to study with Natalia Shakhovskaya. After that, he completed his studies at the Kronberg Academy with Frans Helmerson. Pablo Ferrández plays the Stradivarius "Lord Aylesford" (1696) thanks to the Nippon Music Foundation.

Wolfgang Amadeus MOZART (1756-1791)

Serenade No.9, Re majör, KV.320 | D major, KV.320 "Posthorn"

Latince *serenus*'tan (durgun, sakin) türeyen serenat kelimesi, kökensel olarak genellikle akşamları açık

havada, sevilen veya rütbeli bir kişiye yapılan müzikal bir karşılamayı ya da selamlaşmayı ifade eder. Ortaçağ ve Rönesans'ta öncelikle vokal müzikleri ve şarkı formuyla ilişkilendirilen bu terimin 18. yüzyıldaki temel habitatı çalgısal müziktir ve gelişimi orkestral müzik formlarıyla paraleldir. Bu dönemde serenatın, karakter, biçim ve çalgısal düzeni bakımından bir standardizasyonunun gerçekleştiği gözlemlenir ki buna en çok katkıda bulunmuş kişilerden biri, 30'dan fazla serenat bestelemiş olan W.A. Mozart'ın babası Leopold Mozart'tır.

Kariyeri boyunca Wolfgang Amadeus Mozart, sosyal toplantılarda eğlence unsuru olan hafif karakterli müzikler için birçok talep bulmuştur. Saray müzisyeni olarak İmparator II. Joseph'in sarayındaki tek resmi görevi esnasında da (1773-81, Salzburg Sarayı'nda), bestecinin öncelikli vazifesi bu türden müzikler sağlamaktı. Bestecinin bu dönemde yazdığı serenatlar, bu nedenle, belirli sosyal etkinliklere eşlik etmesi için bestelenmiş yapıtlardır. Bunlardan aile mektuplarında "Final müzikleri" ('Finalmusiken') olarak bahsedilen bazıları, Salzburg Benedictine Üniversitesinin her akademik yılın sonunda gerçekleşen seremonileri için yazılmıştır (Posthorn Serenadı da bunlardan biridir); diğerleri de düğün vb. gibi başka özel durumlar için bestelenmiştir.

Benedictine Üniversitesinin öğrencileri için akademik yılın sonunda önce Başpiskopos'un Mirabell Kalesindeki yazlık evinin önünde, ardından da üniversite binalarına geri dönüp profesörlerinin karşısında çalmaları adettendir. Posthorn (posta arabalarının saraya varışının ve ayrılışının sinyalini veren bir tür doğal korno), bu nedenle, üniversiteden ayrılmalarını betimlemek için özellikle uygun bir enstrümandır; öğrencilerin eğitimleri sona ermiştir ve posthorn'un sesi onların üniversiteden ayrılışını simgeler. Posthorn Serenadı'nın orkestrasyonu iki flüt, iki obua, iki fagot, iki trompet, iki korno, yaylılar ve trampet haricinde sadece Menüet bölümünde yer alan posthorn ve pikolo enstrümanlarından oluşur.

The word "serenade", derived from the Latin *serenus* (meaning calm and clear), originally referred to a musical welcome or greeting extended to a beloved person or a person of rank usually in the evening and in open air. The term associated with vocal music and the song form during the Middle Ages and Renaissance resided with instrumental music in the 18th century and showed

a parallel development with other orchestral genres, like symphony and orchestral partita. In this period, the serenade is observed to become standardized with regard to its character, form and instrumental arrangement, and one of the figures who made the greatest contribution to this standardization is W.A. Mozart's father Leopold Mozart, who composed over 30 serenades.

Over his career, Amadeus Mozart responded to many demands for light pieces of music to be used as an element of entertainment on social occasions. In his only official position as court musician in the court of the Emperor Joseph II (in the Salzburg Court from 1773 to 1781), the main task of the composer was to provide this kind of music. Therefore, the serenades written by the composer in this period were meant to accompany certain social activities. Of these serenades, some referred to as Finalmusik in family letters, were written for the end-of-year ceremonies of Salzburg Benedictine University (Posthorn Serenade is one of them), while others were composed for various social occasions, like wedding ceremonies.

At the end of the academic year, it was a convention for the students of Benedictine University to play in front of the Archbishop's summerhouse in the Mirabell Citadel first, and then return to the university buildings and perform to their professors. Therefore, a post horn (a type of natural horn signaling the arrival and departure of mail coaches in the court), is a particularly suitable instrument to describe the students' departure from the university; their education has finished and the sound of the post horn symbolizes their separation. The orchestration of the Posthorn Serenade consists of two flutes, two oboes, two bassoons, two trumpets, strings and drum, in addition to the post horn and piccolo instruments, which figure only in the Minuet movement.

Aylin Yılmaz

Franz Joseph HAYDN (1732-1809)

Viyolonsel Konçertosu No.1, Do majör |
Concerto for Violoncello No.1 in C major,
Hob.VIIb/1

Esterhazy sarayındaki ilk yıllarında Haydn'ın görevleri, ağırlıklı olarak, çalgısal müzik ve operalar bestelemek, müzisyenler ile çalgıların dirliğinden sorumlu olmakla

sınırlıdır. Ancak 1766 yılında müzik direktörünün (*kapellmeister*) ölümünün ardından bu göreve atanır böylelikle sarayın kilisesinde yapılan müzikten de sorumlu hale gelir. Ancak çağın etkin felsefelerinden “Aydınlanmanın” ideallerine inanan ve bu yüzden dini müziğe özel bir ilgi duymayan bir hükümdar olan Nicolaus Esterhazy’nin 1772 yılında bir opera salonu ve bir kukla tiyatrosu (*marionette*) salonu inşa ettirmesinin ardından uzun bir süre için dini müzikler bestelemeye ara verir. 1786 yılına kadar Esterhazy’ler için pek çok senfoni, konçerto ve oda müziği eseri bestelemiş, çalgısal müzikte çığır açacak yapıtlar ortaya koymuştur. İçinde bulunduğu Aydınlanma çağının “ortak akıl” düşüncesini iyi kavramış, böylelikle ancak akılla kavranabilecek “biçim” düşüncesini müziğinin merkezine koyarak çalgısal müziği Avrupa sanatının saygın bir parçası haline getirmiştir. 1790 yılına kadar Nicolaus Esterhazy’in istekleri üzerine daha çok operalara yönelmiştir. Prens’in 1790 yılındaki ölümünün ardından yerine geçen oğlu Anton orkestrayı dağıtmış, Haydn’a da, aldığı ücretleri önemli miktarda azaltarak, dışarıda çalışabilmesi için özgürlükler tanımıştır. Bunun üzerine Haydn 1796 yılına kadar Londra’nın konser yaşantısı içinde çalışmış ve özellikle senfoni alanında büyük başarılar kazanmıştır.

Haydn’ın beş adet viyolonsel konçertosu olduğu düşünülür. Bunlardan ilk ikisi Esterhazy döneminde yazılmış ve halen seslendirilmekte olan eserlerdir. Diğer üçü kayıp veya Haydn’a ait olup olmadığı belli değildir. Do majör Viyolonsel Konçertosu iki obua, iki korno ve yaylı çalgılar eşliğindeki solo viyolonsel için bestelenmiştir. Eser üç bölümden oluşur. Birinci bölüm serbest şekilde uygulanan sonat formundadır. Giriş bölümündeki orkestra tuttisinde temalar sergilenir. Solo viyolonsel ana temayı geliştirerek sunar. İkinci bölümde şarkılı ezgi viyolonselin içli tınısıyla sunulur. Final bölümünde, solo viyolonsel daha bağımsız olarak temaları duyururken diğer partilerin rolü eşlik etmekten ibaret kalır.

Haydn’s duties in his first years in the Esterhazy court, which was close to Vienna, were limited to composing instrumental musical pieces and operas and keeping the musicians and their instruments healthy and safe. After the death of the *Kapellmeister* of the court in 1766, he was appointed to this post and assumed responsibility for the music produced in the court’s church. However, Haydn discontinued composing church music when Nicolaus Esterhazy, as a ruler under the influence of the dominant “Enlightenment” philosophy of the era and thus did not

have a special interest in church music, had a new opera house and a marionette built in 1773. Until 1786, Haydn composed a flood of symphonies, concertos and chamber music works for the Esterhazy family and produced ground-breaking pieces of instrumental music. He had a good grasp of the “common sense” idea of the age of enlightenment. Thus, he placed the concept of “form” that can be understood only through common sense at the center of his music to make instrumental music a prestigious part of the arts in Europe. Until 1790, Haydn worked on operas in compliance with the wishes of Nicolaus Esterhazy. However, upon the Prince’s death in 1790, his son Anton succeeded him. After dissolving the orchestra Prince Anton reduced Haydn’s salary and let him work outside the court. Thus, Haydn found the chance to work as a part of the lively concert environment in London until 1796 and had impressive achievements particularly with his symphonies. It is believed that Haydn had five violoncello concertos. The first two of these were written in the Esterhazy period and are still performed. The other three, however, are missing, and whether they are really Haydn’s concertos is not known.

Dr. Onur Türkmen

Antonin DVORAK (1841-1904)

Senfoni No.5, Fa majör, Op.76

Symphony No.5 in F major, Op.76

Çek besteci Antonin Dvorak, 19. yüzyılın ikinci yarısının önde gelen senfonistlerindendir. Bu dönem, senfoni türünün merkezi olan Alman dili bölgesinden taşarak Avrupa’nın geneline yayıldığı, ve “periferi”den önemli seslerin duyulmaya başladığı bir dönemdir—Norveç’te Grieg, Rusya’da Tchaikovsky, Finlandiya’da Sibelius, Bohemya’da Smetana ve Dvorak gibi. 19. yüzyılın ikinci yarısı aynı zamanda ulus-devlet nosyonunun giderek hacim kazandığı ve müzikte milliyetçi söylemlerin koyulaştığı bir dönemdir. 18. yüzyıl sonu ve 19. yüzyıl başında müzik kavramının altını çizen “evrensellik” söylemleri yerini müzikte etnik farklılıkları ve ulusal kimlikleri vurgulayan bakış açlarına bırakır. Dvorak müzikte milliyetçi vurgular yapan ilk bestecilerden biridir.

Dvorak’ın bestecilik kariyerindeki dönüm noktası, 1875 yılında Avusturya hükümetinin bestecilere sunduğu bir bursu kazanmasıyla gerçekleşir. Komitesinde Johannes

Brahms ve Eduard Hanslick'in de oturduğu yarışmadan gelen ödül, Dvorak'ın kariyerinin en verimli yıllarından birini başlatır. Dvorak hemen aynı yıl, altı haftada bitirdiği 5. Senfonisinin yanı sıra, beş perdelik bir opera (Vanda) ve bir miktar da oda müziği eseri yazar. Ancak senfoninin ilk seslendirilmesi için dört, yayımlanması için de on iki yıl beklenmesi gerekecektir. Söz konusu burs, Dvorak ve Brahms'ın arasında gelişecek olan dostluğu da başlatması açısından önemlidir. Bu dostluk sadece iki bestecinin karşılıklı olarak birbirlerini etkilemesiyle sınırlı kalmaz, Dvorak için Almanya'da önemli kapıların açılmasına da sebep olur.

Dvorak ve Brahms, dönemlerinin en önde gelen senfonistleri olmaları nedeniyle sıklıkla birbiriyle karşılaştırılan bestecilerdir (dönemin ünlü şeflerinden Hans von Bülow, besteciye "Brahms'la birlikte dönemin en yetenekli bestecisi" olarak tanımlar). Burada genellikle vurgulanan Dvorak'ın Brahms'tan ne kadar etkilendiği, Brahms'ın Dvorak'ın müziğinde ne denli şekillendirici rolü olduğudur. Ancak, unutulmamalıdır ki Dvorak, 5. Senfonisini Brahms ilk senfonisini yazmadan bir yıl önce bestelemiştir. Dvorak'ın bu senfonisi öncelikle Beethoven, Schubert ve Schumann gibi önceki neslin senfonistlerine vermiş olduğu bir cevaptır. Besteci bu senfonisinde erken dönemini karakterize eden koyu ve yoğun Wagnerci dilden sıyrılmış, müzikte yapısal açıklık, bütünlük, müzikal malzemenin diyalektik gelişimi gibi konulara eğilmiştir.

Dvorak'ın bir dizi başka yapıtları gibi, bu eserin de açılış kısmına (atmosferik ve ferah duyulumlu) özellikle dikkat edilmesi önemlidir. Zira, Dvorak'ta hep olduğu gibi, senfoninin geri kalanında, bu basit, neredeyse safça görünen fikirlere sıkça değinilecektir. Yaylıların hışırtısı üzerinde, klarnetler uzaklardan gelen bir açık hava teması sunar; yaylıların hışırtısı devam eder ve orkestranın geri kalanı açılış motifinden türetilen figürler duyurur. Ezgiler, bazen patlayıcı taşkınlıklara doğru büyüyerek, ama her zaman iyi bir mizah ruhu içinde, hafifçe sallanırlar.

İkinci bölüm bir o kadar lirik ve yumuşaktır, ancak gereksiz şekilde kasvetli değildir. Bu bölümde melankolik bir Slav epik baladı olan dumka'ya göndermeler mevcuttur. Üçüncü bölüm, neşeli atmosferi ve heyecan verici canlılığıyla Slav Danslarını akla getirir. Belirgin ritmikliği sadece orta bölümde bir an için rahatlar. Dördüncü bölüm, kısa bir süre sonra bakır üflemelilerin marşının temeli haline gelen iddialı bir yarı-Barok figürü ile başlar. Burada dikkat

çeken özellik, bölümün “yanlış” anahtarda—ikinci bölümün la minörü—başlaması, ancak elli ölçü sonra yavaş yavaş büyüyen bir enerji patlamasıyla doğru anahtara (fa majör) varılmasıdır. Fa majörün la minörle olan mücadelesi bölüm boyunca sürdürülür ve ancak bölümün sonuna yakın fa majörün mutlak zaferine ulaşılır.

Czech composer Antonin Dvorak is among the leading symphonists of the second half of the 19th century. This is a period when the symphony extended from the German speaking areas, the center of the genre, to Europe in general, and when significant voices were started to be heard from the periphery, such as Grieg in Norway, Tchaikovsky in Russia, Sibelius in Finland, Smetana in Bohemia, Dvorak, and others. It was also in the second half of the 19th century that the notion of nation states expanded and nationalistic discourses in music intensified. The discourses of “universality” prevailing in the late 18th and early 19th century were replaced by perspectives emphasizing ethnic differences and national identities in music. Dvorak is one of the first composers who included national emphases in his music.

The turning point in Dvorak’s composing career came when he was awarded a scholarship offered by the Austrian government to composers in 1875. The award given in a competition whose jury members included Johannes Brahms and Eduard Hanslick marks the beginning of one of the most prolific years of Dvorak’s career. Over that year, Dvorak wrote a five-act opera (Vanda) and some works of chamber music, in addition to his Symphony no. 5, which he completed in a mere six-week period. However, four years passed before the symphony could be premiered, and it was published only after twelve years. The concerned scholarship is significant with regard to the initiation of the friendship to flourish between Dvorak and Brahms. Through this friendship, not only the two composers influenced each other, but also important doors were opened for Dvorak in Germany.

By virtue of being the leading symphonists of their period, Dvorak and Brahms are often compared with each other (Hans von Bülow, a well-known conductor of the time, described Dvorak as “the most gifted composer of today next to Brahms”). The emphasis in this context is placed on the extent to which Dvorak was influenced by Brahms and Brahms played a determining role in Dvorak’s music.

However, it should be remembered that Dvorak composed his Symphony no. 5 a year before Brahms composed his first. This symphony of Dvorak's is primarily a response to the symphonists of the former generation, including Beethoven, Schubert and Schumann. In the symphony, the composer eluded the dark and intense Wagnerian language characterizing his early period and focused on topics such as structural clarity and integrity in music and the dialectical development of musical material.

As in a number of other works of Dvorak, the opening of this work (with its atmospheric and spacious sound) requires special attention. This is because these simple, almost naive, ideas will be frequently re-visited in the rest of the symphony, as it is always the case with Dvorak. The clarinets present a distant open-air theme over the rustling of the strings; while the rustling continues, the rest of the orchestra introduces figures derived from the opening motif. The melodies swing lightly, sometimes growing into explosive outbursts, but never giving up on their nice, humorous mood.

The second movement is equally lyrical and soft, but not unnecessarily gloomy. The movement includes references to dumka, a melancholic Slavic epic ballad. The third movement (Scherzo) reminds Slavic Dances with its joyful atmosphere and exciting liveliness. Its marked rhythmicity eases only for a moment in the middle. The fourth movement starts with an ambitious semi-Baroque figure, which later forms the basis of the march of the brass winds. What is remarkable here is the beginning of the movement in the "wrong" key (A minor of the second movement) - and the introduction of the right key (F major) only after fifty bars, with an increasingly growing burst of energy. The struggle between the F major and A minor persists all through the movement, and the absolute victory of the F major comes only at the very close.

Aylin Yılmaz

BSO konserlerini **Radyo Bilkent Klasik Müzik Kuşağı**'nda dinleyebilirsiniz.
You may listen BSO concerts on **Radio Bilkent Classical Music Hours**.

Cumartesi | Saturday 08.00 - 10.00
Pazar | Sunday 08.00 - 12.00

Bilkent Senfoni Orkestrası

Bilkent Symphony Orchestra

1. Keman | 1st Violin

Irina Nikotina, konzertmeister asst.

Bahar Kutay

Suzana Bezhani

Refik Zamanalioğlu

Adilhoca Aziz

Vseslava Öztürk

Süreyya Defne

Eda Delikçi

Davut Aliyev

Elena Postnova

Arif Möhsünoğlu

2. Keman | 2nd Violin

Feruz Abdullayeva, grup şefi | principal

Rasim Bağcıro

Elena Rihs

Marina Ağapova

Adelya Ateşoğlu

Nil Cetiz

İskender Okeev

Seyran Ahundzade

Viyola | Viola

Cavid Cafer, grup şefi | principal

Elena Gnezdilova

Sema Hakişoğlu

Uluşbek Rihs

Ece Akyol

Svetlana Simolin

Elif Onay

Günsu Semra Erdem *

Viyolonsel | Violoncello

Hayreddin Hoca, grup şefi | principal

Serdar Rasul

Artur Rahmatulla

Adil Babacan

Yiğit Ülgen

Verda Çavuşoğlu

Salim Gayıblı

Kontrbas | Double Bass

Sergey Margulis, grup şefi | principal

Zurab Tsitsuashvili

Burak Noyan

Şalva Gagua

Özlem Civelek *

Flüt | Flute

Ebru Aykal

Zita Zemleni

Obua | Oboe

Violetta Lupu

Viktoriya Tokdemir

Klarnet | Clarinet

Nusret İspir, grup şefi | principal

Selen Özyıldırım

Fagot | Bassoon

Ozan Evruk, grup şefi | principal

Ezgi Tandoğan Onat

Korno | Horn

Hasan Erim Hacat

Barış Bayer *

Hüseyin Uçar *

Sercan Genç *

Trompet | Trumpet

Onurcan Çağatay

Krasimir Konyarov

Trombon | Trombone

Cem Güngör, grup şefi | principal

Mehmet Ali Baydar

Aleksey Medvedev

Vurmali Çalgılar | Percussion

Aydın Mecid, grup şefi | principal

Çetin Özen *

* Misafir Sanatçı | Guest Artist

Gelecek Program

Next Program

1 Aralık December 2018

Cumartesi Saturday, 20:00

Bilkent Konser Salonu | Concert Hall

Sis ve Kar

Mist and Snow

Alexander Liebreich şef conductor

Alena Baeva keman violin

A. Part Für Lennart in Memoriam

R. Strauss Keman Konçertosu, Re minör, Op.8
Concerto for Violin in D minor, Op.8

J. Brahms Senfoni No.1, Do minör, Op.68
Symphony No.1 in C minor, Op.68

Bilet ve Ulaşım Bilgileri

Ticket and Transportation Information

bilet.bilkent.edu.tr

Gişe-Ticket Office: (312) 290 1775

Ücretsiz Servis | Free Transportation

Tunus Caddesi, Milli Kütüphane, Armada ve Kentpark'tan, konserden bir saat önce ve konser sonrasında.

From and to Tunus Street, National Library, Armada and Kentpark one hour prior to concert time and after the concert.

 /BilkentSymphonyOrchestra

 /bilkentsymphony

 /bilkentsymphony

 /BilkentSymphonyOrchestra

 Bilkent Symphony Orchestra

www.bso.bilkent.edu.tr

bso@bilkent.edu.tr

Bilkent Üniversitesi

Bilkent Üniversitesi kültür ve sanat faaliyetidir.
Cultural and artistic activity of Bilkent University.